

РЕШЕНИЕ

№ 3587

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-26 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вергиния Мичева

при участието на секретаря К.ка Анг. Илиева
в присъствието на прокурора Д. Ж. К.
като разгледа докладваното от Вергиния Мичева Гражданско дело №
20221100103281 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.2в от ЗОДОВ, вр. чл.49 от ЗЗД, съединен с акцесорен иск по чл.86 от ЗЗД.

Ищецът Е.У.Н.О.С.В.Т. АД, търговско дружество с адрес на управление в гр.Измир, Р Турция, твърди, че с определение по НОХД№ 164/19г. на Софийски окръжен съд е одобрено споразумение, с което на основание чл.242 ал.8 от НК съдът е постановил отнемане в полза на държавата на превозно средство - влекач и ремарке, които са били собственост на ищеца, който не е участвал в наказателното производство и не е имал възможност да защити правото си на собственост. Посочва, че при постановяване на конфискацията на собственото на ищеца превозно средство, ответникът е нарушил ЕКПЧ, Хартата на основните права на ЕС, Рамково решение 2005/212 и Директива 2014/42/ЕС, както и не е съобразил решенията на ЕСПЧ по делото *Unsped Paket Servisi saN. Ve Tic. A. S. срещу България, Микроинтелект срещу България* и др. На следващо място посочва, че отнемането на превозното средство му е причинило имуществени вреди –стойността на отнетата товарна композиция в размер на 83 960лв., съобразно оценката, дадена в наказателното производство, стойността на закупената нова товарна композиция, която да замести отнетата от ищеца, в общ размер на 268 320лв., както и пропуснати ползи в размер на 400 822лв. от задържането и отнемането на транспортната композиция, които вреди ищецът посочва, че е търпял в периода 9.02.2018г. - 09.02.2021г. Предявява осъдителни искове срещу ответника като претендира да му бъдат заплатени горните суми общо в размер на 753 102лв., ведно с лихвата за забава от датата на увреждането 23.04.2019г. до окончателното изплащане. В съдебно заседание ищецът увеличава размера на предявените искове, като претендира обезщетение за причинени вреди в размер на 93500лв., вместо претендираните 83 960лв., както и обезщетение за пропуснати ползи на 603 581лв. вместо претендираните 400 822лв. Досежно иска за претърпяна вреда в размер на 268 320лв., размерът не е променен. Ищецът претендира и разноските по делото.

Ответникът Окръжен съд София оспорва предявените искове. Посочва, че липсва вторично европейско право, което да урежда конкретния случай, поради което позоваването на Хартата на основните права на ЕС само по себе си е недопустимо, а посочените Рамково решение 2005/212 и Директива 2014/42 не уреждат случаи на конфискация на имущество, което принадлежи на трето лице. Директното приложение на решенията на ЕСПЧ е неправилно, тъй като липсва вътрешен ред и законова процедура, която да гарантира правата на трето лице, чието имущество е било отнето в полза на държавата. Оспорва твърдението действията на съда да са в разрез както с вътрешното право, така и с правото на ЕС. Оспорва твърдените в исковата молба вреди и причинно следствената връзка между деянието и вредите. Посочва, че съдът е действал законосъобразно, отчитайки спецификите на конкретния случай, които не съвпадат със случаите разглеждани от ЕСПЧ в посочените от ищеца решения. Оспорва и размера на предявените искове. Посочва, че е неправилно да се приема оценката на транспортната композиция, възприета от наказателния съд. Оспорва претенцията да заплати стойността на нова транспортна композиция, модел 2018г., като посочва, че вредите следва да се ценят към момента на отнемането и да отчетат овехтяването на отнетата композиция, която е модел 2011г. Оспорва твърдението за пропуснати ползи и за техния размер, като посочва, че липсват доказателства за реално настъпили такива. Моли съда да отхвърли исковете.

Прокуратурата на Р България, като контролираща страна, чрез Софийска градска прокуратура, оспорва исковете и моли съда да ги остави без уважение. Счита, че ищецът не е бил лишен от право на иск, след като е намерил път и начин да защити интересите си срещу държавната. Счита, че конфискацията на имуществото на ищеца ще е незаконосъобразна, в случай че той докаже, че е бил добросъвестен, а такива доказателства не са представени. Посочва, че няма доказателства ищецът да е водил иск за обезщетение срещу виновния водач. На следващо място посочва, че ищецът не доказва настъпили за него имуществени вреди, и по-конкретно, че закупения нов камион е във връзка с конфискувания влекач. Посочва, че ищецът е голяма транспортна фирма, която притежава множество камиони, като липсват доказателства закупеният нов камион да е в пряка причинено следствена връзка с конфискувания влекач. Счита, че твърдените от ищеца пропуснати ползи не са установени, а са хипотетични и не съставляват имуществена вреда за ищеца.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства във връзка със становищата и доводите на страните, установи следното от фактическа страна:

Видно от приложеното НОХД № 488/18г. на Софийски окръжен съд и приобщените към него материали от ДП № 6/2018г. на Митница Столична, пр.пр. № 370/2018г. на Софийска окръжна прокуратура, на 5.02.2018г. при преминаване на държавната граница между Р България и Р България в товарен автомобил Ман с рег.№ 35 PNA11 са открити наркотични вещества, които са пренасяни без надлежно разрешително – 16 бр. пакети /31,88528 кг/, съдържащи амфетамини и хероин, на обща стойност 797 132лв. Ведно с наркотичните вещества е иззет и товарния автомобил. Същият е представлявал товарна композиция, състояща се от влекач и ремарке. Прямо водача на автомобила, който е с българско и с турско гражданство и имена съответно Л.Е.И. и Л.Ш., е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“. Повдигнато му е обвинение за извършено престъпление по чл.242 ал.2 пр.1 от НК. Товарният автомобил влекач е оставен за съхранение като веществено доказателство на паркинга на Митница Столична с постановление на разследващия митнически инспектор от 14.03.2018г. Междувременно, с молба от 6.02.2018г. до Окръжна прокуратура София А.Т., съдружник в ищеца, чрез упълномощен адвокат, е поискал намерената в ремаркетото на автомобила стока - 28 колета свежи цветя с тегло 8200кг. да бъдат върнати на фирмата. С постановление от същата дата ОП София е разпоредила на ищеца да се върнат колетите с цветя, което е изпълнено същия ден. Пред ОП София е подадена молба от ищеца с искане да му бъде върнат и влекача, като самата молба не се намира в кориците на ДП. С постановление от 30.05.2018г. прокурор при СОП е оставил без уважение искането на ищеца да му бъде върнат камиона влекач. В мотивите е посочено, че липсват данни собственик на превозното средство да има знание за

пренасянето на наркотични вещества от водача на автомобила, но НК предвижда отнемане и когато средството не е собственост на дееца, както е в настоящия случай, освен ако стойността му явно не съответства на тежестта на престъплението. Посочено е, че стойността на товарната композиция съответства на тежестта на извършеното престъпление, като стойността на наркотичното вещество надвишава почти 10кратно стойността на товарната композиция. Прието е, че композицията от влекач и ремарке представлява едно превозно средство, което не може да се раздели. Посочено е, че за да се обезпечи евентуалното отнемане в полза на държавата на товарната композиция на основание чл.242 ал.8 от НК, автовлекача не следва да бъде върнат на ищеца. Постановлението е връчено на ангажирания от ищеца адвокат на 1.06.2018г. и е обжалвано пред Окръжен съд София по реда на чл.111 ал.3 от НПК. С определение от 20.06.2018г. по ч.н.д.№ 334/2018г. на Софийски окръжен съд, което е окончателно и не подлежи на обжалване, е потвърден отказът на ОП София за връщане на вещественото доказателство товарен автовлекач. В мотивите си съдът е посочил, че споделя изводите на прокуратурата, че обжалваното постановление е в унисон с трайната съдебна практика - решение № 176/19.10.2017г. на ВКС по н.д.№ 750/2017г. Съдът е обсъдил и възражението на ищеца, че е нарушено правото му на собственост по чл.1 от Протокол 1 ЕКПЧ, като е посочил, че правото на собственост е защитимо освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в законите, като създамата се колизия следва да бъде решена в полза на обществен интерес от ефикасно наказателно правосъдие – чл.6 от ЕКПЧ.

Досъдебното производство, водено срещу водача Л.Е.И. / Л.Ш. е приключило с мнение за предаването му на съд за извършено престъпление по чл.242 ал.2 пр.1 от НК – пренасяне през граница на високо рисково наркотично вещество.

ОП София е внесла в Софийски окръжен съд споразумение между прокуратурата и подсъдимия И.Ш.. С определение от 3.08.2018г. по ч.н.д.№ 488/2018г. съдът е одобрил споразумението, като е признал подсъдимия И.Ш. за виновен по повдигнатото му обвинение, наложил му е наказание лишаване от свобода в размер на 5г. и му е наложил глоба в размер на 100 000лв. На основание чл.242 ал.7 от ГПК е отнел в полза на държавата предмета на престъплението – наркотичните вещества. На основание чл.242 ал.8 от НК е отнел в полза на държавата превозното средство, послужило за превозването на предмета на престъплението - товарна композиция състояща се от автовлекач Ман с рег.№ 35 PNA10 и полуремарке Schmitz с рег. № рег.№ 35 PNA 11, собственост на Е..U.N. ведно с контактен ключ и свидетелства за регистрация. Като необжалваемо, определението е влязло в сила на 3.08.2018г.

Конфискуваният товарен влекач е предаден на Министерството на отбраната и заведен в баланса на Съвместно командване на силите, ведно с други два конфискувани влекача. На 3.06.2021г. водачът Л.Е.И. / Л.Ш. е предсрочно условно освободен.

Назначената по делото съдебна техническа експертиза установява, че конфискувания автомобил е бил с първоначална регистрация от 26.05.2011. и към датата на огледа по ДП на 4.02.2018г. е бил с километропоказател 1 005 122кв., остатъчна годност на гумите 70%, екстериорът е бил в нормално състояние, в техническо състояние е бил в пълна техническа изправност. Бил е закупен за сумата 234 182,10 турски лири или 103 698,40 евро. Към 4.02.2018г. действителната стойност на автомобила е била 47 500 лв. Полуремаркетото е било с първоначална регистрация от 27.05.2011г., тип товарна платформа с хладилен агрегат, с остатъчна годност на гумите 50%, екстериора и интериора са били в нормално експлоатационно състояние. Закупено е на стойност 266 013,78 турски лири в равностойност 100 081,38 евро. Към 4.02.2018г. стойността му е била 46 000лв. В съдебно заседание вещото лице установява, че ресурса на автомобил като процесния е 12-15г., т.е. могъл е да функционира поне още 6-7 години.

Въз основа на представените от ищеца 30 бр. фактури и назначената и изслушана съдебно икономическа експертиза се установява, че на 8.06.2018г. ищецът е закупил влекач на стойност 439 023,81 турски лири или 81 486,31 евро и полуремарке на стойност 54 200 евро. Общата стойност на закупената товарна композиция е 135 686,31 евро, левова

равностойност 265 379,36 лв.

Вещото лице е анализирано представените от ищеца фактури за извършени на клиенти на ищеца транспортни услуги за периода 18.08.2017г. – 2.02.2018г. и е изчислило че за този период фактурите са на стойност 94 610 евро, или на ден прихода от влекача и ремаркетото е 563,15 евро. За времето на престоя на транспортната композиция, 9.02.2018г. – 30.03.2022г., когато е заведена исковата молба в съда, или за 3 г. равни на 1096 дни, при ежедневен приход от 563,15 евро би се получил приход от общо 617 212,40 евро. При предполагаема печалба равна на 50% от общия оборот, същата би била 308 606,20 евро.

Като неоспорени от страните и компетентно изготвени и представени съдът възприема заключенията по двете експертизи.

Действало към момента на отнемането право:

Национално право:

Към момента на постановяване на определението на съда от 03.08.2018г. е действала следната редакция на чл. 242 ал.2 от НК (Изм. ДВ, бр. 21 от 2000 г.) :

„Който без надлежно разрешително пренесе през границата на страната наркотични вещества и/или техни аналози, се наказва за високорискови наркотични вещества с лишаване от свобода от десет до петнадесет години и глоба от сто хиляди до двеста хиляди лева и за рискови наркотични вещества - с лишаване от свобода от три до петнадесет години и глоба от десет хиляди до сто хиляди лева.“, както и следната редакция на чл.242 ал.8 от НК :

„Превозното или преносното средство, послужило за превозването или пренасянето на стоките, предмет на контрабандата, се отнема в полза на държавата и когато не е собственост на дееца освен ако стойността му явно не съответствува на тежестта на престъплението“.

Съгласно разпоредбите касаещи решаване на делото със споразумение, в чл.381 ал.1 от НПК е уредено, че „След приключване на разследването по предложение на прокурора или на защитника може да бъде изготвено споразумение между тях за решаване на делото“. В ал.5 на с.т. е посочено, че споразумението се изготвя в писмена форма и съдържа съгласие по въпросите досежно извършено деяние, дееца, вината, дали деянието е престъпление и каква е правната му квалификация, вида и размера на наказанието, режима на изтърпяване на наказанието, както и какво да стане с веществените доказателства, когато не са необходими за нуждите на наказателното производство по отношение на други лица или други престъпления.

Съгласно чл.382 от НПК „Споразумението се внася от прокурора в съответния първоинстанционен съд незабавно след изготвянето му заедно с делото. Съдът насрочва делото в седемдневен срок от постъпването му и го разглежда еднолично. В съдебното заседание участват прокурорът, защитникът и обвиняемият. Съдът запитва обвиняемия разбира ли обвинението, признава ли се за виновен, разбира ли последиците от споразумението, съгласен ли е с тях и доброволно ли е подписал споразумението. Съдът може да предлага промени в споразумението, които се обсъждат с прокурора и защитника. Последен се изслушва обвиняемият. В съдебния протокол се вписва съдържанието на окончателното споразумение, което се подписва от прокурора, защитника и обвиняемия. Съдът одобрява споразумението, когато не противоречи на закона и морала. Когато съдът не одобри споразумението, той връща делото на прокурора. В този случай самопризнанието на обвиняемия, направено по реда на ал. 4, няма доказателствена стойност. Определението на съда е окончателно.“

Досежно задържаните веществени доказателства НПК предвижда следната уредба в чл.111 (Доп. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г.) : „Веществените доказателства се пазят, докато завърши наказателното производство. Предметите, иззети като веществени доказателства, с разрешение на прокурора могат да бъдат върнати на правоимащите, от които са отнети, преди да завърши наказателното производство, само когато това няма да затрудни разкриването на обективната истина и не са предмет на административно

нарушение. По искане за връщане прокурорът се произнася в тридневен срок. Отказът на прокурора може да бъде обжалван от правоимащото лице пред съответния първоинстанционен съд. Съдът се произнася по жалбата в тридневен срок от постъпването ѝ еднолично в закрито заседание с определение, което е окончателно.

Право на Европейския съюз

На ниво Европейско право към 03.08.2018г. действат следните относими актове:

- *Рамково решение 2004/757/ПВР на Съвета от 25 октомври 2004 година за установяване на минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици.*

В съображения 1 и 5 е посочено, че трафикът на наркотици представлява заплаха за здравето, сигурността и качеството на живот на гражданите на Европейския съюз, както и за законната стопанска дейност, стабилността и сигурността на държавите-членки. Предвидените от държавите-членки санкции следва да са ефективни, съразмерни и възпиращи и да включват наказания лишаване от свобода. За определяне на равнището на наказанията следва да бъдат отчитани фактическите елементи, като количество и вид на наркотика, станал обект на трафик, фактът, че нарушението е или не е извършено в рамките на организираната престъпност.

Съгласно чл.2 б.а озаглавен „Престъпления, свързани с трафика на наркотици и прекурсори“ – „Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че следните видове умишлени деяния, когато са извършени неправомерно, са наказуеми: производството, получаването, добиването, подготовката, предлагането, пускането на пазара, разпространението, продажбата, доставянето, независимо при какви условия, дилърството, експедицията, транзитното изпращане, транспортирането или износьт на наркотици;

В чл.4 „Наказания“, т.5 е посочено, че „Без да се засяга правото на жертвите или други добросъвестни трети лица, всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да осигури конфискуването на веществата, обект на престъпленията, посочени в членове 2 и 3, на инструментите, послужили или които е трябвало да послужат на тези престъпления, и приходите от тези престъпления или конфискуването на имущество, чиято стойност съответства на тази на приходите, веществата или инструментите“.

Срокът за транспониране на рамковото решение е 12 май 2006г.

- *Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета от 24.02.2005г. относно конфискация на облиги, средства и имущество от престъпления.*

В съображение 3 от Рамковото решение е посочено, че, съгласно параграф 50, буква б) от Виенския план за действие най-късно пет години след влизане в сила на Договора от Амстердам трябва да се развият и сближат, когато е необходимо, националните разпоредби за запориране и конфискация на облигите от престъпленията при зачитане правата на добросъвестни трети лица.

В чл.1, озаглавен „Определения“, тире трето и четвърто е посочено, че „средства на престъплението“ означава всички предмети, които по някакъв начин изцяло или частично са използвани или следва да бъдат използвани за извършване на едно или няколко престъпления, а „конфискация“ означава наказание или мярка, които са постановени от съд след производство, което се отнася за едно или няколко престъпления, или които водят до окончателно отнемане на имущество.

В чл.2 озаглавен „Конфискация“ е посочено, че „Всяка държава-членка взема необходимите мерки, за да направи възможно конфискуването, изцяло или частично, на средства на престъплението и облиги от престъпление, за които се предвижда наказание лишаване от свобода над една година, или на имущество, чиято стойност отговаря на тези облиги.

В чл.3 „Разширени правомощия за конфискация“ е посочено, че се конфискува имущество, което принадлежи на лице, което е осъдено за престъпление, което попада в

обхвата , наред с други , и на Рамково решение 2004/757/ПВР от 25 октомври 2004 г. за установяване на минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици.

Съгласно чл.4 „Правни средства за защита“, „Всяка държава-членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че заинтересованите страни, които са засегнати от мерките по членове 2 и 3, разполагат с ефективни правни средства за защита на правата си“.

Съгласно чл.5 „Гаранции“, „Настоящото рамково решение няма действие за промяна на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, включително по-специално презумпцията за невиновност, които са заложи в член 6 от Договора за Европейския съюз“.

Срокът за транспониране на рамковото решение е 15.03.2007г.

- Директива 2014/42/ЕС от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз.

В съображение 9 е посочено, че тази директива цели да измени и разшири разпоредбите на рамкови решения 2001/500/ПВР и 2005/212/ПВР. Тези рамкови решения следва да бъдат частично заменени по отношение на държавите-членки, обвързани от настоящата директива.

Съгласно текста на съображение 33 „Настоящата директива засяга в значителна степен правата на лицата, не само на заподозрените лица или обвиняемите, но и на трети лица, които не са обект на наказателно преследване. Следователно е необходимо да бъдат предвидени специални гаранции и правни средства за защита, за да се гарантира спазването на техните основни права при прилагането на настоящата директива. Това включва правото на трети лица, които твърдят, че са собственици на въпросното имущество или че притежават други вещни права („ius in re“) като право на плодopolзване, да бъдат изслушани. Решението за обезпечаване на имущество се съобщава на засегнатото лице по най-бързия начин след неговото изпълнение. Независимо от това компетентните органи могат да отложат съобщаването на такива решения на засегнатото лице поради съображения, свързани с разследването“.

Съгласно съображение 41 „Доколкото целта на настоящата директива, а именно да се улесни конфискацията на имущество при наказателни дела, не може да бъде постигната в достатъчна степен от държавите-членки, а може да бъде по-добре постигната на равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 от Договора за Европейския съюз (ДЕС). В съответствие с принципа на пропорционалност, уреден в същия член, настоящата директива не надхвърля необходимото за постигане на тази цел“.

В чл.2 , озаглавен „Определения“ е посочено, че за целите на директивата се прилагат следните определения, между които:

„имущество“ - означава имущество от всеки вид, независимо дали е материално или нематериално, движимо или недвижимо, и правните документи или инструменти, които доказват право на собственост или други права върху това имущество;

„средства на престъплението“ означава всяко имущество, което е използвано или се е предвиждало да бъде използвано, по какъвто и да е начин, изцяло или частично, за извършване на престъпление или престъпления;

„конфискация“ означава окончателно отнемане на имущество, постановено от съд във връзка с престъпление;

В чл.3 е посочено, че директивата се прилага за престъпления, попадащи в обхвата наред с други и на Рамково решение 2004/757/ПВР на Съвета от 25 октомври 2004 г. за установяване на минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици.

В чл.8 „Предпазни клаузи“, пар.6 е посочено, че „Държавите-членки вземат необходимите мерки, за да гарантират, че всяко решение за конфискация е мотивирано и

решението се съобщава на засегнатото лице. Държавите-членки предвиждат ефективна възможност за лице, срещу което е постановена конфискацията, да оспорва решението пред съд“.

В чл.14 е посочено, че първите четири тирета от член 1, както и член 3 от Рамково решение 2005/212/ПВР се заменят с настоящата директива. По отношение на държавите-членки, обвързани с настоящата директива, позоваванията на Съвместно действие 98/699/ПВР и на разпоредбите на рамкови решения 2001/500/ПВР и 2005/212/ПВР, посочени в параграф 1, се считат за позовавания на настоящата директива.

Срокът за транспониране на директивата на 4.10.2015г.

За пълнота на изложението, но неотнормено към спора, /тъй като е настъпило след постановяване на определението от 03.08.2018г./ следва да се посочи, че с Решение от 14.01.2021г. по дело C-393/19 по преюдициално запитване на Апелативен съд Пловдив, Съдът на ЕС е приел, че член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления във връзка с член 17, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която позволява конфискация на средство, използвано за извършване на престъпление квалифицирана контрабанда, когато това средство принадлежи на трето добросъвестно лице. СЕС е приел в същото решение, че член 4 от Рамково решение 2005/212 във връзка с член 47 от Хартата на основните права трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която позволява в наказателно производство да се конфискува имущество, принадлежащо на лице, различно от извършителя на престъплението, без това лице да разполага с ефективни правни средства за защита.

С решение №12/30.09.2021г. по к.д.№ 10/21г. Конституционният съд е обявил за противоконституционна разпоредбата на чл.242 ал.8 от НК в частта „и когато не е собственост на деца“.

Законодателни изменения на уредбата не са правени.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Ищецът претендира вреди от ОС София за това, че съдът е одобрил споразумение в частта на конфискацията на имуществото му в противоречие с правото на ЕС – чл.1 от Протокол 1 към ЕКПЧ, чл.2 пар.1 съображение 3 и 4 от Рамково решение 2005/2012, чл.17 и чл.47 от Хартата, в резултат на което за ищеца са настъпили значителни имуществени вреди.

Възражението на ответника Софийски окръжен съд, че не е надлежен ответник по предявения иск, който, според ответника, следва да бъде насочен срещу Народното събрание, като законодателен орган в държавата, е неоснователно. Съгласно установената съдебна практика, надлежен ответник по иска по чл.2в от ЗОДОВ е органа, в резултат на чиито незаконен акт са настъпили преките вреди за ищеца. Въпреки бездействието на Народното събрание за транспонирането на Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета от 24.02.2005г. относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления и на Директива 2014/42/ЕС от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз, съдебната практика приема, че единствен ответник по тези искове следва да бъде съда, постановил акта в противоречие на европейското право, тъй като непосредствените вреди са настъпили от съдебния акт, а не от бездействието на законодателния орган. С оглед на изложеното, съдът приема, че СОС е надлежен ответник и предявения срещу него иск следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.2в от ЗОДОВ държавата отговаря за вреди от нарушение на правото на Европейския съюз, когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

Условията, които следва да са налице, за да възникне отговорността на държавата, са развити в практиката на съда / по делата *Francovich, Brasserie du pecheur u Factortame, Kobler, Dillenkofer*, както и в решението по делото *H.K. срещу България*, C-571/16г./ -

предмет на нарушената правна норма на Съюза да е предоставянето на права на частноправни субекти, нарушението на нормата да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда .

Достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза предполага явно и значително неспазване от държавата членка на границите, които са наложени на нейното право на преценка /делото *Н.К. срещу България*, т.105/. В решението си по делото *Kobler*, С-224/01, СЕС приема, че държавата отговоря за вредите, произтекли от акт на съда, който противоречи на правото на ЕС – държавата е отговорна за нарушаване на общностното право само в изключителния случай, когато съдията е нарушил по явен начин приложимото право /т.53/. Не се изисква неизпълнението на задължение на държавата членка да бъде установено предварително с решение на Съда / така решение по съединени дела С-46/93 и С-48/93, т.93/.

В случая пред Софийски окръжен съд е било внесено за одобрение споразумение за решаване на наказателно производство, образувано срещу физическо лице за пренасяне през граница без надлежно разрешение на наркотични вещества /екстази/, които са били в значително количество – над 31кг. и на значителна стойност – 797 132лв.

Трафикът на наркотици на територията на ЕС се регулира от правото на ЕС, поради което извършеното от Л.И. /Л.Ш. престъпление попада в приложното поле на правото на Съюза и по-конкретно на Рамково решение 2004/757, което задължава държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантира, че деянията, свързани с трафик на наркотици, се наказват с ефективни, съразмерни и възпиращи наказания и че за такива престъпления да налагат наказания лишаване от свобода. С Рамково решение 2005/212 се разширяват задълженията на държавите членки, като се изиска от тях да вземат необходимите мерки , за да направят възможна конфискацията на средствата на престъплението и облагите от него. И в двете рамкови решения обаче се посочва, че конфискацията не бива да засяга трети добросъвестни лица, и в случай че заинтересовани страни са засегнати от конфискацията, те следва да разполагат с ефективни правни средства за защита на правата си /чл.4/. Директива 2014/42/ЕС не засяга Рамково решение 2004/757, както и чл.4 и чл.5 на Рамково решение 2005/212 /отменени са първите четири тирета на определенията за облага, имущество, средства на престъплението и конфискация, както и чл.3 касаещ разширената конфискация/. Директивата развива рамковите решения като установява минималните правила за конфискацията на имущество при наказателни дела касаещи, наред с други, и трафик на наркотици. В нея изрично в чл.1 пар.2 е посочено, че тя не засяга процедурите, които държавите-членки могат да използват за конфискуване на въпросното имущество. Т.е. съгласно посочената уредба, при престъпления за трафик на наркотици държавите членки следва да конфискуват средствата на престъплението, вкл. и ако то принадлежи на трети лица, но конфискация на средства на престъпление, което принадлежи на трето *добросъвестно* лице не се допуска. В случай че се конфискуват средства на престъпление, които принадлежат на трети лица, на същите следва да се осигурят ефективни правни средства за защита, вкл. да оспорят решението за конфискация пред съд, което включва и правото на трети лица, които твърдят, че са собственици на въпросното имущество или че притежават други вещни права, да бъдат изслушани от съда.

Видно от материалите на приложеното наказателно дело, разследващите митнически органи и прокуратурата са установили, че влекачът и ремаркетът принадлежат на трето лице, ищеца, както и че ищецът няма съпричастност към извършване на престъпленията за трафик на наркотици, т.е., приели са, че той е добросъвестно трето лице. Развилото се по реда на чл.111 от НПК производство по връщане на иззетите като веществени доказателства влекач и ремарке не представлява изискуемите по Рамково решение 2005/212 и Директива 2014/42/ЕС ефективни правни средства за защита. Производството по чл.111 от НПК не се развива след постановяване на конфискацията, а преди нея. То се развива в закрито съдебно заседание и се провежда само пред един съд. В това производство третото заинтересовано лице не би могло да бъде изслушано пред съд и да получи ефективни средства за защита

чрез обжалване акта на съда пред по-горна инстанция. Българското законодателство не предвижда такава процедура, въпреки задължителните за държавата Рамково решение 2004/757, Рамково решение 2005/212 и Директива 2014/42/ЕС. Същите не забраняват при престъпления за трафик на наркотици да се конфискува имущество, което принадлежи на трето лице, но изискват за извършената конфискация това трето лице да бъде уведомено и то да има ефективни правни средства да защити правото си на собственост, като в случай на установена добросъвестност, конфискацията на имуществото му следва да може да се отмени. Съгласно разпоредбите на българското законодателство, при престъпление за трафик на наркотици, се отнема както предметът на контрабандата /наркотикът/, така и превозното средство, послужило за пренасянето му, независимо, че не е собственост на дееца, освен ако стойността му явно не съответства на тежестта на престъплението. За конфискацията не се уведомява лицето, собственик на това превозно средство, нито му се е осигурена възможност да установи своята добросъвестност и право на собственост и да иска връщане на конфискуваното. Налице е противоречие на националното законодателство с европейското. Независимо от това явно противоречие, съдебният състав в Софийски окръжен съд е одобрил споразумението по НОХД № 488/18г. на СОС като е конфискувал влекача и ремаркетото, собственост на ищеца, при изрично изявление на прокуратурата в коридорите на ДП, че ищецът е добросъвестен, тъй като няма отношение към извършване на трафика на наркотици, и при липсата на процесуален ред ищецът да бъде уведомен за конфискацията и да има възможност да я оспори. Нарушено е и правото на ищеца за достъп до съд по чл.47 от Хартата – „Всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в настоящия член условия“. Ефективен правен ред за защита на правото на ищеца на собственост върху влекача и ремаркетото не е бил предвиден в националното право и осигурен от съдебния състав при ответника.

При противоречие на националната норма на правото на Съюза, националният съд следва да остави националната норма без приложение. В постоянната си практика Съдът на ЕС постановява, че националният съд, натоварен в рамките на своята компетентност с прилагането на нормите на правото на Съюза, е длъжен да гарантира пълното действие на тези норми, като при необходимост да вземе решение да не приложи национална разпоредба, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или изчаква премахването на тази разпоредба по законодателен или друг конституционен ред – Решение от 11.09.2014г. по дело C-112/13, т.36 и цитираните в него и други решения. Това в конкретния случай означава, че съдът е следвало да покани страните да изменят споразумението като от него отпадне конфискацията на влекача и ремаркетото, а при несъгласие от споразумелите се – да не одобри споразумението и да върне делото на прокурора. Като е одобрил споразумението за решаване на наказателното производство, сключено между прокуратурата и Л.И. /Л.Ш. в частта, в която се конфискува влекача и ремаркетото, собственост на ищеца, на основание чл.242 ал.8 от ГПК, съдът е нарушил правото на ЕС. На ищеца не са били осигурени изискуемите по Рамково решение 2005/212 и Директива 2014/42/ЕС ефективни правни средства за защита на собствеността му, още повече че съмнение за добросъвестността му не е имало. Съдебният състав при ответника не е съобразил и чл.17 „Право на собственост“ от Хартата на основните права на ЕС, чийто принципи са приложими във връзка с прилагането на Рамково решение 2005/212 и Директива 2014/42/ЕС. Съгласно чл.17 пар.1 от Хартата „Всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава. Никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в обществена полза, в предвидените със закон случаи и условия и срещу справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба. Ползването на имуществото може да бъде уредено със закон до степен, необходима за общия интерес“. При преценка дали заради високата обществена опасност на извършеното престъпление следва да конфискува имущество, което принадлежи на трето лице или следва да зачете правото на собственост върху имуществото на това трето лице, съдът не е съобразил и практиката на ЕСПЧ по чл.1 от Протокол 1 към ЕКПЧ – „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се

ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право“. Този тест е близък по смисъл до чл.17 от Хартата, а отделно от това чл.52 т.3 от Хартата задължава съда да предаде на чл.17 от Хартата смисъл и обхват като на чл.1 от Протокол 1 към ЕКПЧ - съгласно чл.52 т.3 от Хартата, „Доколкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция. Тази разпоредба не пречи правото на Съюза да предоставя по-широка защита“.

Към момента на одобряване на споразумението ЕСПЧ е бил постановил вече решение по делото *Unsped Paket Servisi saN. Ve Tic. A.S. срещу България*. Фактите по него са много близки до тези, установени по настоящото дело, вкл. български съд е одобрил споразумение, с което е конфискуван камион на турска фирма, в който са пренасяни намерени в него наркотични вещества. В решението си по това дело, т.32, Европейският съд по правата на човека посочва, че дори и в ситуациите, когато държавата конфискува вещите, предмет или средство на престъплението, или имущество, придобито от престъпление, тя може да лиши някого от неговата собственост само в съответствие с изискванията на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, които включват необходимите процесуални гаранции – напр. приложимите вътрешни процедури трябва да гарантират или разумно да бъде взето под внимание поведението на дружеството-жалбоподател, или да му се позволи разумна възможност да изложи гледната си точка (така *AGOSI v. the United Kingdom*, 24 октомври 1986 г., § 55 и § 62, *Phillips v. the United Kingdom*, № 41087/98, § 43, ЕСПЧ 2001-VII, и *Grayson and Barnham v. the United Kingdom*, nos. № 19955/05 и 15085/06, § 45, 23 септември 2008г.). По-нататък в решението си съдът посочва, че в настоящия случай държавата е в основата на конфискацията и националното право и практика не предвиждат никакви процедури, чрез които дружеството-жалбоподател да може да защити правото си на собственост. Турската логистична фирма не е имала възможност да изложи своята позиция пред националните власти, тъй като не е пострадала от престъплението и не може да участва в наказателното производство. Съдът счита, че отнемането би било в съответствие с изискванията на Конвенцията, само ако е извършено в съответствие с процедура, която осигурява подходящи гаранции срещу произвол /т.46/. В конкретния случай турското логистично дружество е понесло индивидуална и прекомерна тежест, която би могла да се счете за легитимна, само ако то е имало възможността да оспори ефективно отнемането на имуществото му в резултат от наказателното производство, по което то не е страна; дружеството-жалбоподател обаче не е имало такава възможност и затова справедливият баланс, който трябва да бъде постигнат между защитата на правото на жалбоподателя на собственост и изискванията на общия интерес, не е бил спазен, в нарушение на чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията.

Решението по делото *Unsped Paket Servisi saN. Ve Tic. A.S. срещу България* не е било неизвестно на националния съд. В определението на съда по чл.111 от НПК, за да откаже връщането на влекача и рамеркетто, съдебният състав е позовал на решение № 176/19.10.2017г. по н.д.№ 750/2017г. на ВКС, I н.о. В това решение на ВКС е споменато решението по делото *Unsped Paket Servisi saN. Ve Tic. A.S. срещу България*, но е прието че то няма отношение към решения от ВКС казус. Съдебният състав на Софийския окръжен съд, след като е прочел решението на ВКС, е следвало да се запознае и с цитираното в него решение по делото *Unsped Paket Servisi saN. Ve Tic. A.S. срещу България* и критично да прецени, че решението на ЕСПЧ обсъжда много повече въпроси, от посоченото от ВКС, и че в същото Съдът е установил липса на ефективни средства за защита на правото на собственост на турска логистична компания при конфискация на нейн камион по реда на чл.242 ал.8 от НК.

След решението по делото *Unsped Paket Servisi saN. Ve Tic. A.S. срещу България*, Европейският съд по правата на човека е постановил и друго свое решение от 17.01.2017г. по делото *B.K.M.Loistik Tasimacilik Ticaret Limited Sirketi v. Slovenia*, в което е разгледан

казус отново подобен на настоящия – турски гражданин, шофьор на турско транспортно дружество, е осъден за трафик на 105 кг. хероин, като, ведно с наложеното на извършителя наказание от 9г. лишаване от свобода, е постановена и конфискация на камиона, собственост на турското дружество, тъй като е било средство за извършването на престъплението. В това решение, в пар.38, Съдът посочва, че що се касае до чл.1 от Протокол №1 и средствата за извършване на престъпление */instrumenta sceleris/*, в повечето случаи Съдът е приемал, че дори и взетите по отношение на тези средства мерки да водят до лишаване от право на ползване, то това е направено в обществен интерес, както е при предотвратяването трафика на наркотици. Тези случаи, като напр. по делата *Air Canada v. United Kingdom*, *Yildirin v. Italy*, обаче се отнасят до временно ограничаване на собствеността. В конкретния случай конфискацията включва перманентно прехвърляне на собственост, като логистичната компания не разполага с никаква реална възможност да си върне камиона. Конфискацията на средството, с което е извършено престъпление, от трето лице не изглежда да е толкова необходима, колкото конфискацията на прокурсорите или на предмета на престъплението, разгледани от перспективата на обществен интерес. Съдът е напомнил друго свое решение от 17.09.2015г. по подобно дело, делото *Andonoski v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, в което е разгледан въпроса за конфискацията на автомобила на жалбоподателя, послужил за извършване на престъпление и Съдът е приел, че постоянната същност на тази мярка, който включва невъзвратно прехвърляне на собственост, без възможност за възстановяване на тази собственост, представлява лишаване от собственост. Съдът приема, че този подход следва да бъде възприет и по делото *B.K.M.L. T. Ticaret Limited Sirketi*, като посочва в пар.47, че постигането на баланса между обществен интерес за превенция от престъпления и защитата на засегнатите индивидуални права в този случай означава, че налагането на такава тежест върху засегнатия собственик може да бъде оправдано само ако над интереса му да си върне собствеността, надделява риска, че връщането на камиона ще помогне на трафика на наркотици и ще затрудни борбата с организираната престъпност. В случая камионът не е бил специално пригоден за пренасяне на наркотици, нито са установени предходни инциденти, при които с камиони на турската компания да са превозвани нелегални товари. И в тази светлина Съдът не вижда какви неблагоприятни последици могат да се очакват вследствие на връщането на камиона на неговия собственик. В заключение съдът посочва, че задължителната конфискация на превозното средство на турската компания ведно с липсата на реална възможност да се получи компенсация за неговата загуба, поставя изключителна тежест върху компанията жалбоподател, което пък нарушава баланса между нуждите на обществен интерес и правото на компанията мирно да ползва своята собственост.

В настоящия случай по наказателното дело не са събрани доказателства ищецът да е имал предходни случаи, при които негови шофьори да са превозвали наркотици или да са извършвали трафик на други стоки, не е установено съпричастност на ищеца към престъпното деяние, осъществено от неговия водач, и въпреки това съдебният състав при СОС е постановил конфискация на влекача и ремаркетото, в нарушение на чл.17 от Хартата и чл.1 от Протокол №1 към ЕКПЧ.

Постановената от СОС конфискация на влекача и ремаркетото, собственост на ищеца, при липса на осигурена във вътрешния правен ред реална възможност за ищеца да може да иска връщането му, представлява нарушение на правото на ЕС. Съдът не споделя разбирането на ищеца, че СОС е бил длъжен да отправи преюдициално запитване, тъй като е действал като последна съдебна инстанция. Съгласно чл.267 ал.3 от ДФЕС, когато такъв въпрос е повдигнат по висящо дело пред национална юрисдикция на дадена държава, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, тази юрисдикция е длъжна да сезира Съда на Европейския съюз. Съгласно разпоредбата на чл. 485 от НПК /в сила към постановяването на определението/, когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз в областта на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси или произнасянето по валидността и тълкуването на актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Европейския съюз по такива въпроси е

от значение за правилното решаване на делото, съдът, пред който делото е висящо, отправя преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз. Неотправянето на преюдициално запитване от съд, действащ като последна инстанция не може да представлява нарушаване правото на ЕС, освен ако такова искане не е отправено по делото. Сезираният със спора съд, който ще реши делото, преценява необходимостта от преюдициално заключение, за да може да прецени решението си. Въпреки че не е изрично забранено в НПК, спирането на производство по дело за одобряване на споразумение, и изпращане на преюдициално запитване до СЕС, при задържан под стража подсъдим, не е подходящо, тъй като би нарушило достъпа на подсъдимия до съд, правото му на справедлив процес и правото му да получи правосъдие в разумен срок. При преценка кой интерес следва да бъде защитен, съдебният състав на СОС не е извършил нарушаване на правото на ЕС като не е спрял производството, за да изчака преюдициално заключение дали уговорената между прокуратурата и подсъдимия конфискация на влекача и ремаркетото не противоречи на правото на Съюза. При разглеждане на делото по общия ред и без да се засягат правата на подсъдимия, решаващият съд може да изпрати преюдициално запитване /както е сторил Апелативен съд Пловдив по дело С-393/19/. В този смисъл съдът е съгласен с възражението на ответника, че отправяне на преюдициално запитване в производство по одобряване на споразумение не е подходящо, тъй като спирането на производството за значителен период от време за изкачване на преюдициалното заключение ще накърни правата и интересите на подсъдимия, който в случая се признава за виновен и желае да се възползва от по-ниско по размер наказание.

Настоящият съд е наясно с комфорта, с който разполага при разглеждане на настоящия спор от гледна точка на времето и ангажираните от страните аргументи, наясно е с липсата на превод на български език на решенията на ЕСПЧ, отчита и че никоя от страните не е повдигнала пред СОС аргументи, които сега се повдигат по настоящото дело, както и че практиката на ВКС е била в подкрепа на налаганата конфискация по чл.242 ал.8 от НК. Тези трудности пред националния съд не могат да бъдат обаче оправдание да не се спазва закона и да не се гарантират правата и законните интереси на засегнатите лица. Нарушението на съда има явен характер и е достатъчно съществено, с оглед стойността на отнетата вещ, за да ангажира отговорността му.

Във връзка с обхвата на обезщетението, дължимо от държавата, СЕС посочва, че същото се определя от вътрешния правен ред на всяка държава, но то трябва да бъде равностойно на претърпяната вреда, така че да осигури ефективна защита на правата на частноправните субекти. В допълнение СЕС посочва, че за да определи подлежащата на обезщетяване вреда, националният съд може да провери дали увреденото лице е проявило разумна грижа, за да избегне вредите или да ограничи техния размер, и по-конкретно дали е използвало своевременно всички правни средства за защита, с които е разполагало. Т.е. увреденото лице следва да докаже, че е положило необходимата грижа, за да ограничи размера на вредите /така решение по съединени дела С-46/93 и С-48/93, т.82 и сл./.

ЕСПЧ също посочва, че при установено нарушение обезщетението следва да е такова, че да възстанови, доколкото е възможно, ситуацията, която е съществувала преди нарушеното право / така в решение *B.K.M.Loistik Tasimacilik Ticaret Limited Sirketi v. Slovenia*, т.57 и цитираните в него други решения/. Необходимо е, както вече беше посочено по-горе, да съществува и пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от ищеца вреда.

Чл.51 от ЗЗД също посочва, че обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането

В конкретния случай съдът приема, че претърпяната от ищеца пряка и непосредствена вреда е равна на стойността на конфискуваните му влекач и ремарке. Същите не могат да му бъдат възстановени в състоянието, в което са били отнети, тъй като се ползват от държавата, а и такова искане не се прави. Следва да се плати обезщетение равно на стойността им към момента на отнемането – общо 93 500лв.

Искането на ищеца да му бъде заплатено обезщетение равно на стойността, която е

платил за закупуването на нов влекач и ремарке е неоснователно. Не са конфискувани нови вещи, за да се иска заплащане на обезщетение като за нови. Целта на обезщетение по чл.49 от ЗЗД не е материално облагодетелстване на пострадалия, а справедливо обезщетение за причинените вреди. Следва да му се върне толкова, колкото му е било неправомерно отнето.

Искането за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи следва да се остави без уважение като недоказано. Фактът, че ищецът е имал сключен рамков договор за извършване на превозни услуги, не води до прекия извод, че отнетият камион е имал гарантиран непрекъсваем пробег в следващите години. В този договор изрично е посочено, че не касае превоз на риба, а от наказателното производство е видно, че камионът се е ползвал за превоз на риба. От това следва, че този камион не е следвало да се ползва от ищеца по задълженията за превоз по представения договор. Установеният чрез икономическата експертиза приход от камиона за минал период не означава, че този приход е сигурен и ще се запази в бъдеще. Ищецът не ангажира доказателства, че приходите му са намалили след конфискацията на влекача и ремаркетото и в какъв размер са намалели. При липсата на доказателства за намалени приходи на ищеца след конфискацията, съдът не може да приеме за доказано, че вследствие на конфискацията на влекача и ремаркетото ищецът е пропуснал финансови ползи.

Реални, непосредствени и доказани са вредите от загубата на отнетите влекач и ремарке, с чиято равностойност е намалял патримониума на ищеца. Тези вреди подлежат на репарирание. Останалите претенции, като неоснователни следва да се отхвърлят. Върху присъденото обезщетение ответникът дължи и законната лихва на основание чл.86 от ЗЗД от увреждането – 03.08.2018г., когато е постановена конфискацията. Ищецът претендира лихва за забава от по-късна дата - 23.04.2019г. до окончателното изплащане, което искане с оглед на диспозитивното начало следва да се уважи.

По разноските:

Ищецът претендира разноски по списък в размер на 2025лв., от които 25лв. платена държавна такса и 2000лв. адвокатски хонорар.

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение по представен списък. Острава размера на претендирания от ищеца адвокатски хонорар като прекомерен.

Съдът е направил разноски за сметка на бюджета в размер на 1000лв.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК ищецът има право на разноски съобразно уважената част от иска. Възражението на ответника за прекомерност на размера на претендирания адвокатски хонорар е неоснователно с оглед на правната и фактическата сложност на делото. За предявени три иска в общ размер на 965 401лв., претендираното адвокатско възнаграждение от 2000лв. е под минималния размер по чл.7 ал.2 т.5 от Наредба №1 за минималните размери адвокатски възнаграждения. Съобразно размера на уважения иск, равен на 9,69% от стойността на трите иска, на ищеца се следва адвокатски хонорар в размер на 193,80лв., както и изцяло размера на платената от него държавна такса - 25лв., съобразно правилото на чл.10 ал.3 от ЗОДОВ.

На основание чл.10 ал.4 от ЗОДОВ ищецът дължи на ответника разноски съобразно отхвърлената част от исковете в размер на 325,12лв. /върху присъдено юрисконсултско възнаграждение от 360лв. x 90,31%/.

Ответникът дължи на основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ сторените от съда разноски в размер на 1000лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Софийски Окръжен съд, адрес гр.София, бул.“Витоша“ №2 да заплати на „Е.У.Н.О.С.В.Т.“ АД /Е. U. N. O.S. V. T.A.S./, търговско дружество със седалище и адрес на

управление в гр.Измир, Р Турция, кв. К.ОСБ, ул.“**** № ****, представлявано от А.Т., със съдебен адрес в Р България – гр.София, ж.к.“*****”, чрез адв.И. В. С., САК, на основание чл.2в от ЗОДОВ сумата 93500лв, ведно със законната лихва от 23.04.2019г. до окончателното изплащане, представляваща обезщетение на имуществени вреди на нарушаване на правото на ЕС, изразяващо се в прилагането на разпоредбата на чл.242 ал.8 от НК при одобряване на споразумение по НОХД № 488/2018г. по описа на Софийски окръжен съд, в резултат на което е конфискувана товарна композиция, състояща се от влекач Марка „МАН“, модел „TGX 18.480, с рег.№ ***** и полуремарке марка „SCHMITZ“, модел SK024, с рег. №***** както и да му заплати разноски по делото в размер на 218,80лв., като **ОТХВЪРЛЯ** искове за заплащане на обезщетение за претърпяна имуществени вреда в размер на 268 320лв., представляваща стойността на закупен нов влекач и ремарке, и за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи в размер на 603,581лв., ведно със законната лихва върху двата иска, като неоснователни.

ОСЪЖДА „Е.У.Н.О.С.В.Т.“ АД /Е..U.N. O.S.VE Tl.A. S./, търговско дружество със седалище и адрес на управление в гр.Измир, Р Турция, кв.К.ОСБ, ул.“*****”, представлявано от А.Т., със съдебен адрес в Р България – гр.София, ж.к.“*****”, чрез адв.И. В. С., САК да заплати на Софийски Окръжен съд, адрес гр.София, бул.“Витоша“ №2 разноски по делото в размер на 325,12лв.

ОСЪЖДА Софийски Окръжен съд, адрес гр.София, бул.“Витоша“ №2 да заплати по сметката на Софийски градски съд разноски по делото в размер на 1000лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните и на подпомагащата страна.

Съдия при Софийски градски съд: _____